100 i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 bliver den part, der har tabt sagen, dømt til at afholde sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom;

101 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv de af dem afholdte udgifter ved klager indgivet af Fællesskabernes ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Klagerne forkastes.**
2. **Hver af parterne bærer sine egne omkostninger.**

C. Ó Dálaigh A. M. Donner J. Mertens de Wilmars

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. oktober 1974.

A. Van Houtte
Justitssekretær

C. Ó Dálaigh
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 9. JULI 1974 [1]

Høje Ret.

Den 3. november 1971 offentliggjorde Kommissionen fem meddelelser om interne udvælgelsesprøver, som var ens bortset fra ét punkt. Hver meddelelse oplyste at vedkommende udvælgelsesprøve skulle foregå på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, og at dens formål var oprettelsen af en ansættelsesreserve af fuldmægtige i lønklasserne A 6 og A 7. Der er ingen tvivl om, at Kommissionens hovedformål med at afholde disse udvælgelsesprøver var at skabe

1 — Oversat fra engelsk.

karrieremuligheder i fategori A for erfarne tjenestemænd i dens stab tilhørende kategori B.

Forskellen mellem meddelelserne lå i deres beskrivelse af de arbejdsområder, de heldige ansøgere skulle beskæftige sig med. Hver udvælgelsesprøve var beregnet for tjenestemænd med kvalifikationer inden for et særligt område, nemlig:

KOM/A/264 — Jura og administration

KOM/A/265 — Økonomi,

KOM/A/266 — Finanser og regnskabsvæsen,

KOM/A/267 — Sociale områder,

KOM/A/268 — Landbrug og teknik.

Inden for hvert område fik ansøgerne et valg mellem emner (omtalt som »options«), der som led i prøverne kunne tjene som grundlag for mundtlig eksamination.

Offentliggørelsen af disse meddelelser om udvælgelsesprøve var resultatet af en afgørelse, der blev truffet af Kommissionen på et møde den 22. juli 1971. Det relevante uddrag af referatet fra mødet er blevet fremlagt for Domstolen af Kommissionen som svar på en anmodning rettet til Kommissionens rådgiver fra den refererende dommer. Som det fremgår deraf, gik beslutningen oprindeligt ud på at afholde seks udvælgelsesprøver. Det fremgår ikke, hvorfor antallet blev sat ned til fem, men jeg mener ikke, dette har nogen betydning.

Sagsøgerne i de tre sager var alle på det pågældende tidspunkt tjenestemænd i kategori B i Kommissonen.

To af dem, frk. Campogrande (sag nr. 112/73) og fru Bouyssou (sag nr. 145/73), deltog i udvælgelsesprøve KOM/A/264, men bestod ikke. Den tredje, De Vleeschauwer (sag nr. 144/73), deltog i udvælgelsesprøve KOM/A/265 og bestod heller ikke. De anfægter alle tre resultaterne af disse prøver og kræver dem tilsidesat af flere grunde.

Jeg bør nok nævne, at mens frk. Campogrande og De Vleeschauwer endnu i dag er tjenestemænd i kategori B i Kommissionen, er fru Bouyssou nu tjenestemand på prøve i Rådet i lønklasse LA 7. Ved slutningen af de mundtlige retsmøder stillede Domstolen parterne visse spørgsmål, hvor sidstnævnte blev anmodet om at oplyse, hvorfor hun under disse omstændigheder stadig havde interesse i disse sagers gennemførelse. Hun besvarede Domstolens spørgsmål, og svaret forekommer mig fyldestgørende. Hun udtalte nærmere, at hendes uddannelse og praktiske erfaring gør hende mere egnet til en fuldmægtigstilling end til en oversætterstilling, og at der er større avancementsmuligheder i en administrativ stilling inden for Kommissionen end i Rådets oversættelsestjeneste.

Et af disse spørgsmål var rettet til frk. Campogrande og sigtede på at belyse, om hun havde overholdt vedtægtens artikel 90, stk. 2 før indgivelsen af klagen til Domstolen. Hendes svar og de bilagte dokumenter viser, at hendes klage i henhold til artikel 90, stk. 2 blev indsendt den 6. september 1972, og at den ikke blev besvaret inden for bestemmelsens fire-månedersfrist. Hendes klage, der blev indgivet til Domstolen justitskontor den 22. marts 1973, opfylder derfor forskrifterne.

Alle tre sagsøgere støtter sig som grund til at kræve udvælgelsesprøverne tilsidesat i første række på, at ingen af meddelelserne om udvælgelsesprøverne angav nogen aldersgrænse, og at der heller ikke gjaldt nogen aldersgrænse.

Hvis retstilstanden var, som da denne afdeling afsagde dom i sag nr. 78/71, *Costacurta* mod *Kommissionen,* (Recueil 1972, s. 163), kan det meget vel tænkes, at denne indsigelse må tages til følge.

Som De vil erindre, blev dommen i sag nr. 78/71 afsagt den 22. marts 1972. Kommissionen offentliggjorde under hensyn til dens indhold nøjagtig en uge senere, dvs. den 29. marts 1972, en meddelelse i personaleposten om, at udeladelsen af enhver omtale af en aldersgrænse i de her omhandlede meddelelser om udvælgelsesprøver betød, at den ikke fandt en aldersgrænse nødvendig. På dette tidspunkt var imidlertid ik-

ke alene listerne over ansøgere, der skulle deltage i udvælgelsesprøverne, allerede udarbejdet, men de skriftlige prøver var også blevet afholdt, så det kan i høj grad hævdes, at det da i overensstemmelse med retstilstanden, som denne fremgår af Costacurta-sagen, var for sent efterfølgende at afhjælpe manglen i meddelelserne om udvælgelsesprøverne.

Retstilstanden er imidlertid blevet ændret. Den 30. juni 1972 vedtog Rådet forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 1473/72, som gør det afhængigt af et skøn, om der skal nævnes en aldersgrænse i en meddelelse om udvælgelsesprøve. Den 15. marts 1973 afsagde anden afdeling dom i sag nr. 37/72, *Marcato* mod *Kommissionen,* Samling af Domstolens afgørelser 1973, s. 361, i hvilken den afslog at annullere en meddelelse om udvælgelsesprøve på grund af manglende henvisning til en aldersgrænse, skønt meddelelsen var blevet offentliggjort før den 30. juni 1972. Den gjorde dette af to grunde. Den første var, at fastsættelsen af en aldersgrænse kun kunne have resulteret i at udelukke sagsøgeren fra udvælgelsesprøven, hvilket ville være stik imod hans interesser, eller i at udelukke andre, muligvis kvalificerede ansøgere, hvilket efter omstændighederne ikke kunne anses for hans legitime interesse. Jeg er ikke sikker på, at denne løsning er let at forene med samme afdelings argumentation i *Costacurta*-sagen. Der er mindst tre muligheder. Den ene er naturligvis, at løsningen faktisk er uforenelig med *Costacurta-sagen.* Den anden er, at *Costacurta-* og *Marcato*-sagerne på en eller anden måde adskiller sig fra hinanden. Den tredje går ud på, at nærværende sag på grund af de faktiske forhold adskiller sig fra dem begge, måske fordi den drejer sig om udvælgelsesprøver med henblik på oprettelsen af reservelister, eller på grund af Kommissionens meddelelse af 29. marts 1972. Jeg for mit vedkommende finder det ikke nødvendigt at løse dette problem og af følgende grund. Den anden begrundelse, anden afdeling gav for sin afgørelse, var, at annullationen af meddelelsen om udvælgesesprøven på grund af den ved forordning nr. 1473/72 indførte ændring ikke ville være til nogen nytte for sagsøgeren. Dette forekommer mig at være klart rigtigt. Da Kommissionen havde gjort det helt klart, at den ikke i en sag som denne fandt nogen aldersgrænse nødvendig, kunne en sådan annullation kun bevirke, at der blev afholdt en ny udvælgelsesprøve uden henvisning til nogen aldersgrænse. Det synspunkt, anden afdeling anlagde, forekommer mig at være det eneste, der er foreneligt med princippet om, at en Domstol ikke skal afsige nytteløse domme — hvilket princip — i engelsk ret — stammer fra den maleriske, omend lidt upræcise, maksime fra den gamle Court of Chancery: »Equity, like nature, does nothing in vain.«

Jeg ville derfor afvise sagsøgernes første søgsmålsgrund.

Deres anden søgsmålsgrund er, formuleret i én sætning, at udvælgelseskomiteerne i de fem udvælgelsesprøver ikke alle bedømte ansøgerne ud fra de samme kriterier. Sagsøgerne går ikke så vidt som til at hævde, at der i realiteten kun var én enkelt udvælgelsesprøve forklædt som fem. De hævder, at de fem udvælgelsesprøver var beregnet på og faktisk resulterede i én enkelt liste over ansøgere, der var egnet til forfremmelse, og at der, når det forholdt sig således, skulle være taget skridt til at sikre, at de samme kriterier blev anvendt på ansøgerne i alle fem udvælgelsesprøver.

Jeg mener, at dette anbringende bygger på en vildfarelse. Enten beror vildfarelsen på det forhold, at der på grundlag af udvælgelsesprøverne skulle udarbejdes én enkelt liste, hvorfra ansøgerne derefter, uanset hvilke udvælgelsprøver de havde bestået, kunne udtages til forfremmelse til de ledige stillinger, i hvilket tilfælde det var forkert at afholde fem udvælgelsesprøver: der skulle have været én enkelt udvælgesesprøve med én enkelt udvælgeseskomité. Eller vildfarelsen beror på, at udvælgelsesprøverne skulle resultere og faktiske resulterede i fem separate lister, der hver omfattede de ansøge-

re, der var kvalificerede inden for den pågældende udvælgelsesprøves område, i hvilket tilfælde fremgangsmåden ikke kan kritiseres.

Naturligvis var udvælgelsesprøverne ikke fuldstændigt forskellige. De blev afholdt som resultat af en enkelt afgørelse fra Kommissionen. De blev offentliggjort samtidig i personaleposten (se bilag III og IV til duplikken i hver sag). De havde et fælles formål: at muliggøre overgangen til kategorie A for tjenestemænd i andre kategorier. Meddelelserne om udvælgelsesprøverne havde samme ordlyd, bortset fra hver udvælgelsesprøves område. De skriftlige prøver var ens i alle fem udvælgelsesprøver. Og resultaterne af udvælgelsesprøverne blev offentliggjort samtidig i personaleposten den 26. juni 1972, hvor navnene på de heldige ansøgere blev opregnet alfabetisk, mens det ud for hvert navn blev angivet, hvilken eller hvilke udvælgelsesprøver han eller hun havde bestået (se bilag IX til hver duplik). Det forbliver imidlertid en kendsgerning, at der var fem separate udvælgelsesprøver, der havde forskellige udvælgelseskomiteer og dækkede forskellige områder.

Der kan efter opfattelse ikke være tvivl om, at udvælgelseskomiteerne gjorde, hvad de lovligt og fornuftigvis kunne, for at samordne deres kriterier, hvilket også var forudset i Kommissionens oprindelige afgørelse (se § 2 e i referatet fra mødet den 22. juli 1971). Repræsentanter fra udvælgelseskomiteerne holdt tre møder i dette øjemed. Resultaterne fra disse møder foreligger for Domstolen (bilag I til alle duplikker), og de taler for sig selv. Af særlig betydning er efter min mening § 1 i referatet fra det første møde, hvori de tilstedeværende giver udtryk for følgende: »Les jurys, tout en étant indépendants, devraient harmoniser la déroulement des travaux dans toute la mesure du possible... afin d'aboutir à des listes d'aptitude de qualité comparable« [1]. Sagsøgernes egentlige klagepunkt går efter min opfattelse ud på, at dette mål ikke blev nået i det foreliggende tilfælde. At det ikke blev nået, mente Krauss, der var formand for udvælgelseskomiteen i udvælgelsesprøve KOM/A/264 og ledede disse »samordningsmøder«: se hans brev af 22. august 1972 til de Groote (bilag 6 b til Kommissionens svar på Domstolens spørgsmål), som sagsøgerne særlig støttede sig på.

Det er imidlertid retligt irrelevant, om ovennævnte mål blev nået eller ej. Da der var fem separate udvælgelsesprøver, der dækkede forskellige områder, kunne en ansøger til én udvælgelsesprøve ikke stille noget krav til den måde, hvorpå andre udvælgelsesprøver, han ikke deltog i, blev afviklet. Der er ikke i vedtægten noget grundlag for begrebet »globale« eller »forbundne« udvælgelsesprøver, som sagsøgernes advokat argumenterede for med megen veltalenhed og ihærdighed.

Der foreligger således kun et spørgsmål om faktiske forhold. Blev der som følge af udvælgelsesprøverne oprettet en enkelt reserveliste, hvorfra man vilkårligt kunne udpege kandidater til forfremmelse, eller blev der oprettet fem separate reservelister? Efter min mening er måden, hvorpå resultaterne blev offentliggjort i personaleposten, uden betydning, skønt det er forståeligt, at der var nogle (tilsyneladende også sagsøgerne), der blev vildledt. Vi ved, at hver udvælgelseskomité faktisk, som man kunne forvente, udarbejdede sin egen liste over bestående ansøgere (se bilagene til svarskrifterne), og Kommissionen oplyste, at det var fra disse lister, folk blev taget med henblik på forfremmelse, efterhånden som der blev stillinger ledige.

For at se, hvad der i praksis skete efter oprettelsen af reservelisterne, bad Domstolen Kommissionen om at fremskaffe en liste over de udnævnelser, der var foretaget blandt bestående ansøgere i hvert tilfælde med angivelse af den eller de udvælgelsesprøver, den pågældende ansøger havde bestået, og hans eller hendes valg af emne eller emner. Kommissionen fremskaffede på behørig måde en sådan

1 — »Udvælgelseskomiteerne bør, selv om de er uafhængige, i videst muligt omfang samordne deres arbejde . . . med henblik på at nå frem til sammenlignelige lister over egnede ansøgere«.

liste ledsaget af et bundt meddelelser om ledige stillinger, der vedrørte de pågældende udnævnelser (bilag 8 til Kommissionens svar på Domstolens spørgsmål). Under domsforhandlingen fremlagde sagsøgernes advokat på sagsøgernes vegne en analyse i tabelform af denne liste. Heraf fremgik det, at sagsøgerne ikke ved 53 ud 68 udnævnelser på grundlag af listen bestred, at den stilling, hvori ansøgeren blev ansat, faldt inden for området for den udvælgelsesprøve, som han havde bestået, eller at udnævnelsen i øvrigt kunne forklares ud fra den pågældende persons kvalifikationer. I femten af tilfældene anfægter sagsøgerne imidlertid, at området for den udvælgelsesprøve, vedkommende har bestået, er relevant i relation til arbejdsområdet for den stilling, han er forfremmet til. Den pågældende analyse blev afleveret for sent til Kommissionens advokat til, at der kunne fås nærmere oplysninger vedrørende de femten tilfælde, skønt han under domsforhandlingen forsøgte at klare nogle af dem ud fra sit eget kendskab dertil. Jeg har undersøgt de femten tilfælde ved i hvert tilfælde at sammenholde beskrivelsen af den pågældende stillings arbejdsområde som angivet i det pågældende stillingsopslag med beskrivelsen af området for den udvælgelsesprøve, den ansatte har bestået, såvel som med det eller de emner, den pågældende valgte i udvælgelsesprøven. Resultatet heraf forekommer mig at være, at der i ni ud af de femten tilfælde er en helt åbenbar og i fire en relativt åbenbar forbindelse, mens der kun i to tilfælde ikke er nogen åbenbar forbindelse.

I lyset heraf forekommer det mig, at Kommissionen bør få medhold i sin påstand om, at udvælgelsesprøverne var beregnet på og faktisk resulterede i, at der blev oprettet fem separate reserveliste. På dette grundlag må den for sagsøgerne fremførte anden søgsmålsgrund forkastes.

Det samme må blive tilfældet med deres tredje søgsmålsgrund, der er baseret på den omstændighed, at udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve KOM/A/268 tillod, at ansøgerne i udvælgelsesprøven kunne vælge engelsk som andet sprog, uanset det ikke den gang var et af Fællesskabernes officielle sprog. Sagsøgerne kan ikke støtte en klage på, hvad der kan være sket i en udvælgelsesprøve, som ingen af dem deltog i. Jeg vil om et øjeblik vende tilbage til en påstand om, at det blev accepteret, at en af ansøgerne i udvælgelsesprøven KOM/A/264 valgte engelsk.

Jeg finder det dog på nærværende punkt passende at beskæftige mig med to andre klagepunkter fremført af De Vleeschauwer og fru Bouyssou — derimod ikke af frk. Campogrande — vedrørende afviklingen af udvælgelsesprøve KOM/A/268. Det ene går ud på, at udvælgelseskomiteen i nævnte udvælgelsesprøve anvendte et andet karaktergivningssystem end de andre udvælgelseskomiteer. Det andet klagepunkt går ud på, at tre af ansøgerne til denne udvælgelsesprøve blev manuduceret af medlemmer af udvælgelseskomiteen. Hvad enten disse påstande er sande eller ej, er de efter min opfattelse irrelevante.

Den fjerde søgsmålsgrund, som sagsøgerne fremfører i forening, er efter min mening mere vanskelig. Det påstås, at der på et tidspunkt blev givet formanden og medlemmerne af udvælgelseskomiteerne »instruks« om at begrænse antallet af bestående ansøgere så meget som muligt for dermed at give plads for ansættelse af personale fra de nye medlemsstater via de almindelige udvælgelsesprøver, og at dette resulterede i, at der blev manipuleret med nogle ansøgeres karakterer.

Der er kun ringe bevis til støtte for denne side af sagen.

Det fremgår af referaterne fra mødet den 22. juni 1971, at Kommissionen på dette møde også besluttede at afholde eksterne udvælgelsesprøver, mens enkelthederne vedrørende disse skulle fastsættes senere. Paragraf 4 b i det pågældende referat lyder således:

»La Commission indiquera au jury de chaque concours (interne et externe) le

nombre approximatif de candidats qui devraient être inscrits sur la liste d'aptitude, de manière à ce que les listes de réserves internes et externes puissent être épuisées dans des délais raisonnables. [1]

Brevet fra Krauss til de Groote, som jeg allerede har henvist til, og som blev skrevet efter forespørgsel fra Lahnstein, kontorchef for et af kommissionsmedlemmerne, indeholder følgende vigtige passage:

»Par ailleurs, on ne peut pas dire qu'il y avait des interventions en vue de limiter le nombre de candidats sur la liste d'aptitude. Lors d'un déjeuner de travail, auquel ont participé M. Coppé «som dengang var det kommissionsmedlem, der havde ansvaret for personale og administration, »son Chef de Cabinet et les présidents des jurys, M. Coppé, répondant à ma question, a donné une certaine estimation des postes disponibles, par ailleurs de loin inférieurs au nombre de candidats mis ensuite sur les listes d'aptitude. Lorsqu'il y avait des indications que les jurys ne tiendront pas compte des chiffres évalués par M. Coppé, il y avait encore un entretien avec M. Cardon de Lichtbuer, »chef for Coppé's kabinet, »qui est resté sans aucune suite de la part des jurys qui ont insisté sur leur indépendance.

En conclusion, je pense qu'il s'impose de répondre à M. Lahnstein qu'il n'y avait aucun numerus clausus et que par ailleurs les jurys ont agi dans l'indépendance qui leur est non seulement garantie mais imposée par le statut. [2]

Meddelelserne om udvælgelsesprøver angav, at prøverne ville blive bedømt således:

— Den skriftlige prøve: fra 0 til 20,

— den almindelige mundtlige prøve: fra 0 til 20,

— den mundtlige prøve angående ansøgernes valgte »emne«: fra 0 til 30,

— sprogprøven: fra 0 til 10.

hvilket gav en total på 80 mulige points, hvoraf der krævedes 48 for at bestå.

Referaterne fra møderne i udvælgelseskomiteen for KOM/A/268 (der er bilagt svarskrifterne) fortsætter — efter en udtalelse om, at udvælgelseskomiteen har besluttet at opdele de bestående i tre grupper — nemlig —

1. dem med 61 points eller derover,

2. dem med 53 til 60 points, og

3. dem med 48 til 52 points,

som følger:

»b) avant que le jury arrête la liste d'aptitude, un débat profond s'est déroulé sur les exigences à demander à un fonctionnaire de catégorie A. Des différences d'opinion très prononcées sont apparues entre la Président et les autres membres du jury.

La proposition du Président d'exclure de la liste tous les candidats entrant dans le 3ème groupe n'a pas été partagée par les autres membres du jury.

En conséquende, le jury a fixé, a la plus grande majorité, la liste d'aptitude comportant les 28 candidats ayant obtenu

1 — »Kommissionen meddeler udvælgelseskomiteen for hver udvælgelsesprøve (intern og ekstern) det omtrentlige antal ansøgere, der bør optages på listen over egnede ansøgere, således at disse interne og eksterne reservelister kan udtømmes inden for rimelige tidsrum«.

2 — »I øvrigt kan man ikke hævde, at der var tale om indgriben med henblik på at begrænse antallet af ansøgere på listen over egnede ansøgere. Ved en arbejdsfrokost, hvori deltog Coppé,« som dengang var det kommissionsmedlem, der havde ansvaret for personale og administration, »hans kontorchef og formændene for udvælgelseskomiteerne, gav Coppé som svar på et spørgsmål fra mig et vist skøn over disponible stillinger som i øvrigt lå langt under det antal ansøgere, det derefter blev optaget på listen over egnede ansøgere. Eftersom det forlød, at udvælgelseskomiteerne ikke ville tage de af Coppé anslåede tal i betragtning, afholdtes der endnu et møde med Cardon de Lichtbuer,« chef for Coppé's kabinet, »som ikke havde nogen indvirking på udvælgelseskomiteerne, der holdt fast på deres uafhængighed.

Som konklusion mener jeg, at man må svare Lahnstein, at der ikke var nogen numerrus clusus, og at udvælgelseskomiteerne i øvrigt handlede med den uafhængighed, der ikke alene garanteres men også pålægges dem i vedtægten«.

une cotation minimale de 48 points sur 80 dans l'ensemble des épreuves.« [1]

Sagsøgerne peger på fraværet af enhver omtale af nogen sådan aftale i referaterne fra de andre udvælgelseskomiteer og hævder, at det er betydningsfuldt, at antallet af bestående ansøgere var meget højere i udvælgelsesprøve KOM/A/268 end i nogen af de andre udvælgelsesprøver, idet tallene er som følger:

KOM/A/264: 17 ud af 55,

KOM/A/265: 10 ud af 64,

KOM/A/266: 12 ud af 44,

KOM/A/267: 8 ud af 36,

KOM/A/268: 28 ud af 51.

Sagsøgerne opfordrer Domstolen til at drage den konklusion, at der blev foreslået de andre udvælgelseskomiteer samme opdeling, som formanden for udvælgelseskomité KOM/A/268 foreslog denne komité, og at forslagene blev fulgt ved at nedsætte visse ansøgeres pointtal. Frk. Campogrande påstår, at hun af et medlem af udvælgelseskomiteen i udvælgelsesprøve KOM/A/264 fik at vide, at hendes endelige karakter blev sat ned fra 52 til 47. Fru Bouyssou påstår på tilsvarende måde, at hun af en vis frk. Dusseaux fik at vide, at denne fra et medlem af udvælgelseskomiteen, frk. de Corne, havde hørt, at fru Bouyssou havde bestået. Og det er bemærkelsesværdigt, at alle tre ansøgere endte med at opnå 47 point.

På den anden side gives der mange andre mulige forklaringer på forskellen mellem resultaterne af udvælgelsesprøverne. Referaterne af møderne i udvælgelseskomité KOM/A/267 afslører således, hvad der synes at have været en reel meningsforskel angående de kvalifikationer, der måtte kræves af en person for at blive forfremmet til kategori A, og Krauss hævder i sit brev, at udvælgelseskomiteerne anvendte forskellige kriterier i bevidst indbyrdes uafhængighed.

Sagsøgerne anmoder om, at medlemmerne af og sekretæren for udvælgelseskomiteen i udvælgelsesprøve KOM/A/264 og ligeledes frk. Dusseaux indkaldes til at afgive mundtlig vidneforklaring vedrørende dette punkt. Jeg vil antage, at De Vleeschauwers anmodning i denne henseende skyldes en fejltagelse, og at han i virkeligheden ønsker at anmode om indkaldelse af medlemmerne af og sekretæren for udvælgelseskomiteen i udvælgelsesprøve KOM/A/265.

Jeg indrømmer, at jeg ikke har fundet det let at danne mig en mening om, hvorvidt disse anmodninger skulle efterkommes.

Kommissionen anfører herimod, at det på grund af den fortrolige karakter af udvælgelseskomiteernes arbejde ikke uden videre bør være muligt at pålægge disses medlemmer at afgive vidneforklaring derom. Den henstiller derfor, at der, før der tages et sådant skridt, i det mindste må foreligge »commencement de preuve« (omstændigheder der sandsynliggør), at der var noget galt med afviklingen af prøverne. Jeg er enig heri, skønt jeg ikke så meget ville begrunde det i arbejdets fortrolige karakter som i, at det ville være uacceptabelt, hvis enhver ikke-bestået deltager i en udvælgelsesprøve i henhold til vedtægten blot ved at fremsætte påstande i en henvendelse til denne Domstol om afviklingen af udvælgelsesprøven var i stand til at tvinge medlemmerne af udvælgelseskomiteen til at komme hertil for at aflægge regnskab for, hvad de har gjort.

Det forekommer mig imidlertid, at det foreliggende bevismateriale i dette tilfælde giver grundlag for en undersøgelse, og at Domstolen næppe ville yde sagsøgerne en retfærdig behandling, hvis den afsagde dom uden at høre de vidner, sagsøgerne foreslår. Jeg mener, at også frk. Campogrande og fru Bouyssou bør afhø-

1 — »før udvælgelseskomiteen fastlagde listen over egnede ansøgere, fandt der en dybtgående diskussion sted om de krav, der må stilles til tjenestemænd i kategori A. Der viste sig meget udtalte meningsforskelle mellem formanden og de andre medlemmer af udvælgelseskomiteen.

Formandens forslag om at udelukke ansøgere, der kom i tredje gruppe, fra listen, deltes ikke af de andre medlemmer af udvælgelseskomiteen. Som følge heraf fastsatte udvælgelseskomiteen med stort flertal listen over egnede ansøgere der inholdt de 28 ansøgere, der havde opnået minimumskarakterer på 48 ud af 80 i samtlige prøver«.

res i henhold til artikel 45, stk. 2 a i procesreglementet, således at de nærmere kan redegøre for de omstændigheder, under hvilke de modtog de oplysninger, de hævder at have fået. Jeg ville afhøre dem først.

Jeg vil gøre det klart, at der efter min opfattelse kun er to relevante spørgsmål: for det første, om udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve KOM/A/264 eller udvælgelsesprøve KOM/A/265 ændrede nogen af sagsøgernes karakterer, og for det andet, hvis de faktisk ændrede dem, om de gjorde dette af saglige grunde. Jeg tvivler ikke på, at det ofte sker, at en udvælgelseskomité af saglige grunde i løbet af sine diskussioner ændrer en ansøgers foreløbige karakter opad eller nedad, selv i en udstrækning, der svarer til forskellen mellem bestået og ikke-bestået.

Jeg understreger dette, fordi det forekommer mig, at nogle af sagsøgernes anbringender rammer langt ved siden af.

For eksempel antydes det fra deres side, at der var tale om en overtrædelse af artikel 5 i vedtægtens bilag III, som foreskriver, at udvælgelseskomiteen ved afslutningen af sit arbejde på listen over egnede ansøgere »så vidt muligt« skal anføre dobbelt så mange navne som antallet af de stillinger, der skal besættes. Formålet med bestemmelsen er i tilfælde af én udvælgelsesprøve vedrørende en eller flere bestemte stillinger klart: det tilsigter at give ansættelsesmyndigheden et valg. Men det forekommer mig hverken ved strengfortolkning eller rent fornuftsmæssigt muligt at anvende bestemmelsen ved en udvælgelsesprøve, der afholdes for at oprette en reserveliste. Det ligger i en sådan udvælgelsesprøve, at der ikke er »stillinger, der skal besættes«, skønt der måske kan foretages et skøn over det antal stillinger, der efterhånden måtte blive ledige. Sagens kerne er, at det virkelige formål med en sådan udvælgelsesprøve ikke er at besætte en eller flere bestemte stillinger men at foretage en vurdering af, hvem blandt ansøgerne der måtte være egnede til ansættelse i en bestemt stilling.

Lige så misforstået er efter min opfattelse henvisningen fra sagsøgernes advokat til maksimum »patere legem quam ipse ficisti« i denne sammenhæng, idet han hævder, at Kommissionen ændrede det oprindelige formål med udvælgelsesprøverne. Han gik under domsforhandlingen så vidt som til at kalde Kommissionens handlemåde i denne forbindelse for en »péché majeur« (hovedsynd.) I disse sager er det imidlertid ikke vigtigt, hvad Kommissionen kan have gjort eller ej, men hvad udvælgelseskomiteerne faktisk gjorde.

Ligeså irrelevant er efter min mening påstanden om, at der var tale om magtmisbrug fra Kommissionens side. Det var ikke Kommissionen, der sad inde med den relevante magt. Denne tilkom udvælgelseskomiteerne, og spørgsmålet er som nævnt, om disse udvælgelseskomiteer lod sig påvirke af uvedkommende hensyn.

I deres replikker (sagsøgerne siger, at de ikke havde kendskab til dette punkt, da deres klageskrifter blev udformet) påstår sagsøgerne, at en af ansøgerne i udvælgelsesprøve KOM/A/264, Winkler, fik tilladelse til at benytte engelsk som andet sprog. Det kan ikke være af betydning for De Vleeschauwers vedkommende, da han ikke deltog i den udvælgelsesprøve. Men både frk. Campogrande og fru Bouyssou siger, at de måske kunne have forbedret deres resultater, hvis de havde fået lov til at gøre det samme. Selv hvis man antog, at det forholder sig, som de påstår (og det bestrides af Kommissionen), finder jeg ikke, at ansøgernes rettigheder blev krænket derved. Det, de havde krav på, var at få deres sprogkundskaber prøvet på basis af meddelelserne om udvælgelsesprøve, hvori der blev krævet et grundigt kendskab til ét af Fællesskabernes sprog og et tilfredsstillende kendskab til et andet. At en anden ansøger blev prøvet på anden måde kunne kun være af betydning, hvis udvælgelsesprøven havde vedrørt besættelsen af en eller flere bestemte stillinger, og hvis den pågældende ansøger havde bestået. Udvælgelsesprøven drejede sig

faktisk om oprettelse af en reserveliste, og Winkler bestod ikke.

Sagsøgerne føjer individuelle klager til det, jeg vil betegne som deres fælles klager.

Som De vil erindre, er udvælgelseskomiteens første pligt i henhold til artikel 5 i vedtægtens bilag III at undersøge ansøgernes akter og udfærdige en liste over dem, der opfylder de betingelser, som er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Efter at udvælgelseskomiteen i udvælgelsesprøve KOM/A/264 havde gjort dette, kom den til den konklusion, at frk. Campogrande ikke opfyldte betingelserne. De optog hende derfor ikke på listen. Hun protesterede herimod, først til Krauss og derefter til Coppé. Som følge af sidstnævntes indgriben omgjorde udvælgelseskomiteen sin beslutning og optog hende på listen. Hun klager over, at hun som følge heraf senere end de andre ansøgere (dvs. den 22. marts i stedet for den 10. marts 1972) blev informeret om, hvad hun skulle læse som forberedelse til prøverne. Dette var måske uheldigt, men jeg kan ikke se, at det udgør en legitim klagegrund. Det eneste alternativ for udvælgelseskomiteen ville have været at fastholde den oprindelige beslutning. Som Kommissionen påpeger, var den pågældende litteratur under alle omstændigheder ikke af betydning for de skriftlige prøver, der fandt sted den 23. marts, men derimod for de mundtlige prøver, der fandt sted senere og strakte sig over flere dage.

De Vleeschauwer og fru Bouyssou klager over den måde, de skriftlige prøver blev afviklet på. Beskrivelsen af den almindelige prøve i meddelelserne om udvælgelsesprøve lød »Rédaction d'une note de service ou d'un compte rendu de réunion dont les thèmes sont determinés par le jury«[1]. Det lader til, at den ledende tilsynsførende, som var Morel, formanden for udvælgelseskomiteen i udvælgelsesprøve KOM/A/265, mundtligt forklarede ansøgerne, at prøven indebar udarbejdelsen ikke alene af et resumé men også af en kommentar. Disse to ansøgere klager over, at Morel derved pålagde ansøgerne en prøve, der ikke var beskrevet i meddelelserne om udvælgelsesprøve. De siger også, at det medførte forvirring: at forklaringen delvis på grund af fejloversættelse blev forstået forskelligt af forskellige ansøgere og endog af bedømmerne. De hævder, at forvirringen blev øget på grund af ordlyden i den skriftlige vejledning, der blev givet ansøgerne ved prøvernes begyndelse. Det forekommer mig, at der ikke er noget hold i disse klagepunkter.

Den skriftlige vejledning er blandt bevismaterialet (i bilag II til duplikkerne), og den forekommer mig at være fuldstændig klar og normal. Hvad Morel sagde, kan — under hensyn til ordlyden af vejledningen og til at udvælgelsesprøverne gjaldt forfremmelse til kategori A — for de fleste ansøgere ikke have været andet end en redegørelse om åbenbare forhold. Som erfarne tjenestemænd i kategori B må de mange gange under deres arbejde have set den type arbejde, der forventedes af dem. Hvad angår de påståede unøjagtigheder i oversættelsen, kan jeg ikke — hvis sådanne virkelig har foreligget — forstå hvordan de kan have påvirket sagsøgerne. Det viser sig, at Morel talte på fransk. Fru Boyssou er fransk. De Vleeschauwer er belgisk, og hans advokat forklarede under domsforhandlingen i anden sammenhæng, at han, skønt hans modersmål er nederlandsk, er mere vant til at arbejde på fransk.

Hvad angår de spørgsmål, der blev rejst under skriftvekslingen, er der stadig et antal mindre klagepunkter fremsat alene af De Vleeschauwer. Jeg finder, det ville være misbrug af Domstolens tid at gennemgå disse og behandle dem individuelt. De omtales på siderne 27-30 i retsmøderapporten. Jeg begrænser mig til at sige, at ingen af dem efter min mening ville kunne begrunde en tilsidesættelse af resultaterne af den udvælgelsesprøve, hvori De Vleeschauwer deltog. De mindst trivielle begrænser sig til, at De Vleeschauwer blev stillet over for van-

1 — »udarbejdelse af en tjenestemeddelelse eller et møderefera, således at emnet fastsættes af udvælgelseskomiteen«.

skeligheder af en art, som tjenestemænd i kategori A let skulle være i stand til at klare.

Ved et brev af 3. juli 1974 til afdelingsformanden søgte sagsøgernes advokat at rejse et nyt punkt. Dette er baseret på den afgørelse, der er protokolleret i referatet fra Kommissionens møde af 22. juli 1971, og hvorefter der i oktober skal afholdes »des consours internes de rattrapage pour les fonctionnaires de catégorie B« [1]. Klagen går ud på, at også tjenestemænd i kategorierne LA og C fik lov til at deltage. Efter min mening skulle det være nok at sige, at artikel 42, stk. 2 i procesreglementet gør det helt klart, at der ikke efter skriftvekslingens afslutning kan rejses noget nyt spørgsmål, hvorfor punktet ikke kan antages til realitetsbehandling. Jeg ville under alle omstændigheder have sagt, at der ikke var nogen realitet deri, allerede fordi Kommissionens afgørelse ikke i sig selv stiftede lovlige rettigheder for sagsøgerne.

Efter min opfattelse var den eneste retsakt, der kunne have nogen retlig virkning for dem, den formelle offentlige retsakt, hvorved Kommissionen førte sin afgørelse ud i livet, dvs. offentliggørelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøven. Jeg mener ikke, sagsøgerne er berettiget til at anfægte Kommissionens til grund for disse meddelelser liggende beslutningsproces og anmode om en undersøgelse heraf. Vi ved ikke, hvad der kan være sket mellem den 22. juli 1971 og offentliggørelsen af meddelelserne, men hvad der end måtte være sket, er det efter min menning irrelevant i forhold til sagsøgernes rettigheder. Hvad, der er af betydning, er, at meddelelserne om udvælgelsesprøve ikke gjorde det til en betingelse for deltagelse, at ansøgerne var tjenestemænd i kategori B. Jeg er faktisk i tvivl om, hvorvidt dette ville have været lovligt. Vedtægtens artikel 27 foreskriver bl.a., at det ved ansættelse skal »tilstræbes, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet«. Det ville ikke forekomme mig at være i overensstemmelse med denne forskrift bevidst at begrænse en intern udvælgelsesprøve vedrørende rekruttering til kategori A til tjenestemænd i en bestemt anden kategori. Det er værd at bemærke, at artikel 1 i bilag III, der i detaljer omhandler indholdet af en meddelelse om udvælgelsesprøve, ikke nævner muligheden af en sådan begrænsning.

1 — »yderligere interne udvælgelsesprøver for tjenestemænd i kategori B«.

Som resultat heraf mener jeg, at Domstolen på dette stadium bør udsætte domsafsigelsen og foranledige afholdt den undersøgelse, jeg har angivet.